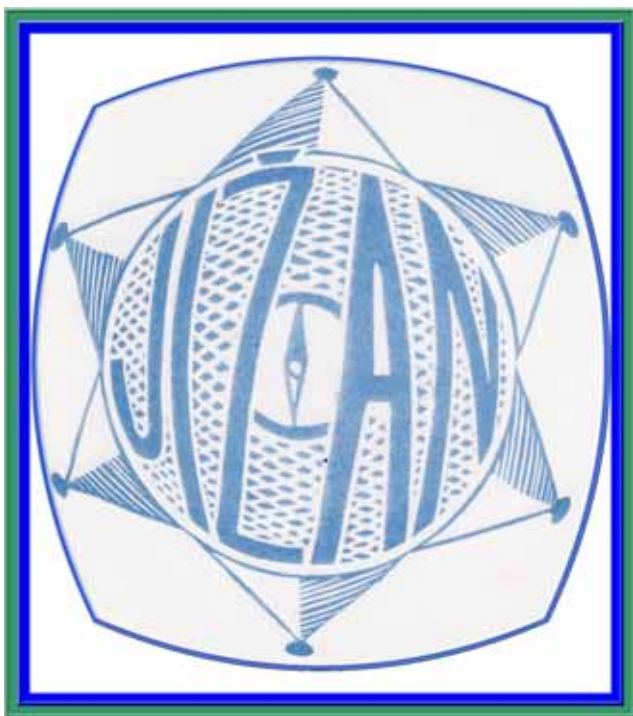

J I Ž A N

WEBOVÝ OBČASNÍK T.O. SATAN

www.jizan.wbs.cz

JIŽAN
Webový občasník T.O. Satan
www.jozinsatan.wbs.cz
www.jizan.wbs.cz

č.60 Říjen 2017

„Konečně podzim!“ řeknu si každéj rok, když začnou padat kaštany, kterýma obětavě zásobuju kamaráda Smetáka. První, vo kterej zakopnu nebo mi ťukne do hlavy si vždycky strčím do kapsy a nosím ho v ní, dokud nepadne první kaštan roku příštího. Tak nějak

věřím, že mi nosí štěstí a dodává energii. A kaštany dávají i signál, že začíná život podzimní a že si ho máme užít. Má svý tajemný kejkle a pohled na krásu jeho barev je nádhernej a vzrušující...

Říjnem nastupuje měsíc barevnýho listí, delších večerů a odlétajících ptáků. Na jeho počátku jsou ještě dozvuky babího léta, na konci pak vládne dušičkový počasí. Neúprosná proměna letních dní je časem přeměny. S říjnem prostě přichází podzim, kterej přináší odevzdání: příroda odevzdává poslední dozrávajících plody a stromy odevzdávají zemi výživnou paletu listí hřejivejch barev. Ty sice do jara zetlí, ale zatím je za šustivejch zvuků každéj poryv větru žene vyšlapanou stezkou, na který to pak sice trochu klouže a kolena trochu pobolívaj, leč my starší se těšíme už jen z toho, že se pořád můžeme opírat o tu tuláckou hůl. Už jen borovice a jedle si zachovaly zelenou barvu. Listnatý stromy se na rozloučenou zabalily do ohnivě krásnejch barev, oblékly pláště červenohnědejch a zlatavejch odstínů, zlata a mědi a z javorů padá rudej déšť. A když nad tou nejkrásnější paletou vyjde slunce, který sice už nepálí, ale stále hřeje, pak zaváhá ten, kdo nechá oči zavřený. Tahle galerie totiž bude mít zase celej rok zavřeno. Ale i tý slábnoucí energie podzimního magickýho slunce pomalu ubejvá, aby se příroda mohla uložit ke spánku. Život v ní pomalu utichá a vše začíná vonět skutečným podzimem. Jakoby příroda sama ještě nevěděla, která bije....

Ze strnišť duje studenej vítr, objevujou se první plískanice a podzimní mlhy. Ochlazuje se, nebe dává zemi životadárnou vláhu a po deštích už půda tak rychle nevysychá. Bělostná mha nad řekou nám vzkazuje, že vše je dočasný a pomíjivý. A i my si uvědomujeme, že zakrátko budeme zase o rok starší. Vše v přírodě probíhá v zájemný harmonii a my s povděkem přijímáme to, co přichází. Jak listí opadá, i my nechme

z našich beder opadnout všechny nepotřebný myšlenky a starosti a špatnou náladu odevzdejme severním větrům. V záři tíše probíhajícího podzimního klidu odevzdejme vše již nepotřebný a přežitý duchům posvátných ohňů, jejichž kouř odnese do dálav naše vzpomínky i tajná přání a jejichž světlo nás očistí od negativních energií.

Vše v přírodě probíhá ve vzájemný harmonii I když už začínají hony, v lesích vládne ticho rušený jen říjícími jeleny. V tichým podzimním rozjímání můžeme vzpomenout i některých lidových pranostik. Můžeme hádat, zda podle toho, že se urodilo málo červených jeřabin bude tuhá zima s přívaly sněhu, stejně tak urodilo-li se mnoho žaludů a bukvic. Mírnou zimu by nám měly prozradit šišky jehličnanů, který neopadávají a zůstávají dlouho na stromech. Ve

větvích stromů co už shodily listí docela a škrábou teď do oblohy holýma větvema, už můžeme vyhlížet i bílý kuličky posvátného jmelí, abychom se včas naladili na tu pravou vánoční, duchovně vytríbenou náladu. Ale na to je ještě dost času. Hlavně ale k čertu se známou podzimní depresí! Tý si ještě užijeme dost při přehlídce našich politiků po skončení voleb. Vona to totiž zase žádná sláva nebude. Takže dost přemýšlování a hajdy ven, dokavád' to ještě jde!

...a ještě malý „post skriptum.“ Tohle už je 60. číslo Jižana a nás moc těší, že se u vás setkává s poměrně kladnou odezvou... soudě tak minimálně podle toho, jak už je po delší letní pauze netrpělivě očekávanej. Samozřejmě, že sem tam dorazí i kritiky na ten či onen příspěvek, ale to je správný a aspoň nás to tak nějak posouvá dál. A velkej náš dík patří taky všem přispěvatelům a dopisovatelům, který nám už celkem pravidelně zasílají fotky, články, tipy... v týhle souvislosti můžeme vypíchnout třeba Pavlušáka, Čáru, Šeffa, Hanku, Diega apod. Jsou důkazem toho, že Jižan je dílem společným a bez jejich spolupráce bychom třeba takovejch výsledků nedosáhli. Ale naopak – jsou i tací bez jejich přispění bychom se rádi obešli, ale pořád se to nějak nedaří. Hrom zab všechny tiskový Šejtročky, jejichž zlomyslnostem musíme stále čelit. Ty poťouchlosti, se kterýma tyhle šotkové dokážou zamíchat s už hotovými materiály a nadělat z nás pitomce, někdy redakci až přivádí k zoufalství. Ale co, třeba se někdy světlo na konci tunelu přece jen objeví. Do tý doby vás prosíme o trpělivost a pochopení.

A H O J

OLD LADIES NA HUMPOLECKU

Humpolecko se stalo v létě cílem tradiční každoroční Old ladies expedition, která má letos v záhlaví už pořadovou číslovku 34. Zázemí nám tentokrát poskytl kamarád

Kaštan a jeho úžasná chaloupka v lese, obklopená opečovávanými latifundiemi, odkud se vyráželo na všechny světové strany. Popravdě řečeno, žádná z nás tehle kraj příliš neznala. Samozřejmě jsme zavítaly i na hrad Lipnice, zbořeninu hradu Orlik, kde jsme se setkaly s dalším kamarádem – Pavlíkem, který tam kastelánuje, k řečickému starobylému kostelíku, k památníku Jiřího Wolкера coby skauta, nenechaly jsme si ujít ani parádní lesní rybník s báječným koupáním a pár dalších zážitkových tras. Tamní les i v době abnormálního sucha uspokojil naši vášnivou houbařku alespoň menším úlovkem a dokonce jsme si i pochutnaly na smaženici. Naší hlavní průvodkyní ale byla jako obvykle pohoda a radost, že jsme zase spolu. Sjelo se nás tentokrát jen sedm, jako trpaslíků, bohužel nám chyběla naše Sněhurka, nejstarší expedičnice, takže věkový průměr se vyšplhal na pouhých 72 roků. A nižší už to asi nebude.

HANKA

PROČ ŠTÍPLÍSTCI CVAKALI KLEŠTIČKAMA ?

... ano, na co jsme byli celý desetiletí zvyklí je už dneska úplně jinak. Snad i proto vzniknul tenhle článek – vlastně nejen pro trampy, ale pro všechny s kladným vztahem k pražcům, kolejím a všemu co se kolem nich nachází a pohybuje.

V uplynulejch staletích bylo všechno daleko jednodušší. Kočímů poštovního dostavníku nebo formanovi jste začalovali keš a už jste se vezli. S postupem času ale nezbytně nastala doba, kdy se provoz začal odehrávat výhradně v režii parních lokomotiv (pomineme-li krátkou, leč slavnou, historii naší budějický koňky) a přeprava veřejnosti probíhala pod clonou kouře a páry, za syčení jisker a sazí. Jednotliví cestovatelé zmizeli a najednou jich tu byly desítky, stovky, tisíce. No a co teď s tím? To už se z ručky do ručky handlovat nedalo. A tak jeden přemejšlivej človíček – a bylo to asi v r. 1839 v Anglii – přišel na nápad tištěného potvrzení o zaplacení jízdného, jímž jste se měli příslušnému konduktérovi prokázat. Tuhle vizi jako první u svého zaměstnavatele prosadil přednosta stanice v britském Miltonu (dnes Brampton) *THOMAS EDMONDSON* a stal se tak vlastně zakladatelem tradice lepenkovejch kartonovejch jízdenek, v mnohým už

podobných těm, který za svého mládí používala ještě naše generace. Tyhle, na pohled už celkem moderní jízdenky, obsahovaly zásadní údaje o trase a ceně a dokonce už byly i číslovány. Rychle se ujaly a tak si po odchodu od své mateřský drážní společnosti Manchester a Leeds, John. B. Edmondson založil vlastní závod na výrobu tiskařskejch strojů na jízdenky, datumový razidla i ty tolik populární procvakávající kleště. Všechno hezky pod jednou střechou a jízdenky se začaly šířit světem jako vlny tsunami.

Do Německa pronikly už deset let po svých prvních krůčcích (1848) a do rakouský monarchie v r. 1860. Pro Český království (než 12.7. 1890 spustila provoz tiskárna v Praze na Žižkově) se původně tiskly ve Vídni a i jejich rozměry vycházely z těch původních, anglických, což bylo asi 57 x 30 mm. Byla to i doba, kdy se nejen na c.k.

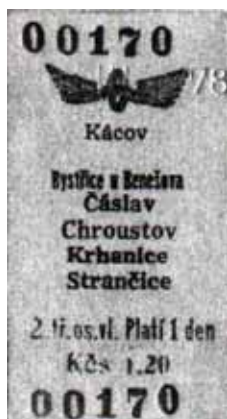
nádražích, ale i v nezapadlejších zastávkách objevily první tradiční okýnka s jejichž výdejnama a kde byly umístěny i pokladny s určitými relacema. Koupit jste si mohli rychlíkový, poloviční, do 10 nebo 20 km apod. Číslování pak pomáhalo i při evidenci prodeje – pamatujete na jeden z příběhů Foglarovejch hrdinů, kde ti hošani sbírali

jízdenky podle čísel? Dřív se totiž jízdenky po vlcacích běžně povalovaly (i když někde to bylo zařízený i tak, že jste je odevdávali zřízenci po odchodu z nástupiště). Dnes už je těžký takový unikáty sehnat, lidi už si je nechávají na památku.

K rozlišování jízdenek napomáhala i jejich barva, která napovídala, pro kterou třídu je která určená. Po dlouhou dobu se pro I. třídu používala barva žlutá, pro II.

zelená, hnědá pro III., dělníci jezdili s modrou, místenková pak byla čistě bílá, perónní růžová. V 50. letech 20. století, kdy byly III. třída zrušená, zůstala zelená pro I. a hnědá pro II. a když se pak v 70. letech všechno racionalizovalo, zůstala jen základní hnědá barva pro

všechny a lepenkový jízdenky tím ztratily na svý přitažlivosti. Zůstalo jen zvláštní označení pro příplatky na spěšný vlaky a především pak na rychlíky, který tvořil červenej pruh, většinou z rohu do rohu a mnohdy ještě označení s okřídleným kolem. U ČSD se podobný jízdenky na celý desetiletí staly neodmyslitelnou součástí železnice. Jejich výrobní cena však byla poměrně vysoká a tak s příchodem výpočetní techniky začala kartonu vyzvánět hrana. Jejich konec nastal v r. 2001, kdy se 9.6. naposledy prodávaly ty lepenkový, čímž skončila jejich 140 let trvající epocha na našich tratích, ať už na nich jezdily různý společnosti nebo režimy. Ale pozor! Neskončily všude! U nás na jihu je používají např.

JHMD, který zakoupily vyřazený zařízení z pražský tiskárny, kterýžto výrobky pak používaly ještě do loňskýho roku (2016) na trati do Kamenice nad Lipou. Jinak už se snima setkáte jen při jízdách různějch historickějch vlaků...

Od popsanyho a pak tištěnyho papíru jsme dnes přešli k čipů a kódům, natisknout si je můžete doma v počítači, či koupit v automatu. Je to i tím, že postupně ubejvá zastávek a stanic, ve kterějch se prodávaly. Tuhle práci v současnosti zastávají průvodčí, vlakvedoucí nebo dokonce řira, ale nezdá se mi, že by to bylo ku prospěchu věci. Dráha by měla především sloužit veřejnosti a

nevím jak vás, ale mě osobně třeba nesmírně štve, že bych měl mít na koupi jízdenky připravenej patřičnej obnos, kterej bych do automatu nastrkal a ještě doufal, že mě nevokrade. Stát tiskne bankocetle s čím dál většíma hodnotama, ale co je to platný, když vám to nikde nerozmění. A tak toho někdy zneužívám a jedu zadarmo, těšíce se na

pohovor s revizorem. A to, že se ve vlaku, zvláště na lokálkách musím už sám i odbavit a jízdenku si „cvaknout“, to je jen další mrzutost. A dále – dráhy se ohánějí všema možnýma výhodama a bonusy (kilometrický banky, režijky, in-karty apod.) s tím, aby na kolejích potřely případnou konkurenci. Což to je v pořádku. Vstává mi však zbytek vlasů na hlavě hrůzou při představě, že bych měl vlaky různých přepravců cestovat republikou, aniž bych si nemusel na každé úsek kupovat jinou, zvláštní jízdenku... Jo, jo, už se nám to rejsuje i na těch našich šumavských tratích. Švejskaři už univerzální jízdenku, kterou by uznávali všichni dopravci, mají už dávno, my prej si ještě aspoň tři roky počkáme... až holt jak se přepravci dohodnou o přeúčtování. Ale už teď leté éterem, že si pořádně připlatíme, Má totiž bejt jednotná cena, aby se nikdo nemohl podbízet tou nižší. Hmmm.... na tom se kartely určitě dohodnou rychle. Proč se pak někdo diví tomu, že vlaky zejou prázdnotou a na silnicích je čím dál víc aut? Zkrátka – zlatý časy pánů štíplístků jsou definitivně pryč a kleštičky zmizely jak kouř ze starých lokomotiv. A zbejvá jen ta nostalgie....

Štouš

Potlach proběhl na legendárním kempu jihočeských trampů na Rybárně na břehu Perlové řeky Otavy pod Pískem...

NENÍ NAD TO DOBŘE SI ZASALAŠIT...

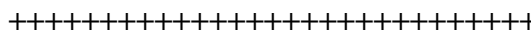
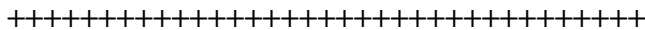

... Hrst fotografií z 30. výročí T.S. Salaš zhotovil Bery...

... za neúprosných letních veder....

... ale v lesním chlárku bylo žúžo...

SALAS
T.S.

Kamarádko, kamaráde
Zveme tě na **SALAŠ**
dne **5.8.2017**
kontakty : Rejpal - 724 177 847
Kulich - 733 119 381
doruč ráno a vložku sebou!

30

NÁVRAT DO ROKU 1945 V DOBČICÍCH

soukromé muzeum, věnované vojenské výstroji a vybavení americké armády ve druhé světové válce. Zmíněné muzeum, evidované pod hlavičkou Spolku přátel

malá, zájem o ní se lavinovitě šíří a láká příznivce novodobé historie z různých koutů republiky i ze zahraničí.

V prezentované soukromé sbírce V.

Malá jihočeská obec Dobčice na Netolicku se zviditelnila zejména tím, že zde byly natáčeny Troškovy filmy Babovřesky 1 – 3. Známa je také svou malebnou návší s kapličkou, rybníkem, domy ve stylu selského baroka a středověkou tvrzí. Ta se také stala dobře zvoleným zázemím pro nově zřízené

vojenské historie, založil inženýr Vladimír Záluský společně s dlouholetým přítelem Václavem Čejkou a manželkou Jarmilou. Veřejnosti ho zpřístupnil v květnu letošního roku. Ačkoliv oficiální propagace této naprosto jedinečné expozice je poměrně

Záluského najdete samozřejmě historická vojenská vozidla, jako třeba nevšední pásový vůz, důstojnický Cadillac 41, který je nejen jediným v republice, ale primát drží i jako první vůz na světě s automatickou převodovkou. S ním je spojena i známá fotografie generála Pattona, opírajícího se o jeho nárazník.

Nechybí samosebou ani klasický džíp s replikami zbraní, rádiem a provokujícím nápisem Widovmaker či jedenapůltunový šestikolový Dodge. Unikátem je však pojízdná polní kaple, která je zřejmě jediným dochovaným exponátem z vyrobené válečné serie 1500 kusů. Mimo jiné byla oceněna i na výstavě v USA. A zaujme nesporně i polní kuchyně, včetně pod střechou uložených kopií dobových konzerv apod.

Obdobně je pak detailně prezentováno i kancelářské vybavení štábu, ošetrovny, spojovací a měřicí techniky, zabezpečení a dalších provozovaných činností. Návštěvník může obdivovat stovky drobností, které vytvářely denní kulisu života americké armády v letech druhé světové války. S potěšením a nezdělaným údivem si prohlédnete například i uniformy, distinkce a odznaky, helmy, speciální oblečení, spodní prádlo a obutí pro různé příležitosti, záchranný nafukovací pás, sprej s DDT, fotoaparát či kameru z Pattonova štábu,

razící stroj na identifikační kovové štítky pro vojáky zvané psí známky, trezor a vojenské výplatnice, stravenky, okupační dolary, dobové časopisy a knihy a desítky dalších drobností. Pamatováno bylo i na ženy, kterých bylo v americké armádě na 350 000, třeba takovými úsměvnými maličkostmi jako byl holící strojek na podpaží.

Obdivuhodný je však i výklad V. Záluského, který ke každému i sebemenšímu předmětu v představované expozici dovede poskytnout nejen technické a odborné details, ale i spoustu dosud neznámých, přitažlivých zajímavůstek. Jeho jméno je spojeno s jižními Čechami, konkrétně s Českými Budějovicemi, odkud v r. 1988 emigroval do USA. O druhoválečnou americkou techniku se sice zajímal už od mládí, ale teprve ve Státech začal systematicky budovat svou sbírku – přes sběratelské burzy, aukce, internet, ale i osobním stykem mezi sběrateli. Kromě jiného natočil i krátký film o americké armádě v jihozápadních Čechách, který bude v budoucnu v muzeu promítán.

„Mým velkým tamějším přítelem byl Eric Petersen, tankista 16. obrněné divize, řidič prvního tanku, který vjel 6. května 1945 do Plzně. Spojoval nás stejný zájem o vojenskou válečnou techniku. Bohužel již není mezi živými, zemřel letos v devadesáti šesti letech. Na jeho počest i na počest dalších vojáků americké armády jsem vytvořil památník Osvobození Plzně, který jsem pak přesunul ze Států sem. Nyní stojí na dvoře tvrze,“ dodává V. Záluský.

Když se na začátku loňského roku rozhodl pro návrat do vlasti, svou sbírku převážel ve čtyřech velkoobjemových nákladních kontejnerech. Místem pro jeho sbírku se stala

zrenovovaná dobčická tvrz, kterou k tomuto účelu zakoupil a kde i bydlí. V jeho záměru mu obětavě pomáhala a pomáhá také manželka Jarmila.

„Navíc je to místo, kde poblíž procházela demarkační čára. Navázal jsem kontakt s muzeem v Netolicích, které rovněž mapuje regionální válečnou historii a nahrávkami pamětí účastníků sledovaných událostí budujeme archiv o roce 1945 z této oblasti. Pravdou je, že se mi hlásí stále noví a noví sběratelé, pamětníci a příznivci... A tak se rozrůstá nejen moje sbírka, ale i znalosti o dané problematice. Jeto stále živá a stále nedokončená záležitost, což je mimo jiné i jakýmsi hnacím motorem pro moje snahy,“ dodává Vladimír Záluský, který v budoucnu hodlá pořádat v rámci muzea i různé tématické akce, na něž se jeho přátelé už dnes velice těší.

HanHos / Deník srpen 2017

TULÁCI JDOU ... STÁLE

Již 42. výročí oslavily potlachem klatovské S.T.O. Tuláci...

...stalo se tak 18.8. 2017 a místem setkání kamarádů byla louka U křížku

nedaleko Josefova dolu...

A tak i my přejeme ještě spoustu fajnového toulání....

NA JIHU TO ZASE VŘE

Tak nám za tou velkou louží zase začal další zajímavý trend. Přijde mi to, že v USA už mají zase zaděláno na další občanskou válku. Za hlasitýho potlesku a frenetického jásotu jako vzteklých řádících levičáků hromadně mizí památky a pomníky, údajně vyjadřující zbytky bílé hrdosti – vlajky a sochy vojáků bojujících za autonomii vůči federální vládě. Znovu ožilo starý napětí a rozdíly (který jsou na jihu živější než kdy dřív) a na frakce rozdělený obyvatelstvo se bouří... vše pod hlavičkou boje za demokracii. Začalo další kolo bitvy o přepsání americké dějin, poslední bitva generála Leeho, kterej už je přes sto let na pravdě boží.

Zprvu jsem byl velmi na vážkách, zda by měl náš časopis obsahovat článek na výše daný téma, když navíc máme informace spíš z druhé ruky. Ale přece jen – máme v záhlaví jistě titulek a pak si myslím, že lidi by neměli některý fakta z dějepisu prožívat znova. A to se stane, budou-li Amíci likvidovat svou historii. Prožijou jí pak

znovu a to způsobem, kterej se jim pranic nebude líbit. Už mě fakt sejří, jak naše periodika popisují fakta. Pod heslem boje proti rasismu a za práva černochů (pardon – afroameričanů – který ale stejně mají všechny, vždyť je to přece v ústavě a chtějí-li něco navíc tak raději nedomejšlet...) se rozjíždí vlak, jehož cílovou stanicí nikdo nechce vidět. Generál Lee, kterej otroky nikdy neměl,

je najednou symbolem otrokářství a George Washington či Thomas Jefferson, který jich měli stovky, jsou bráni jako symboly svobody. Cítíte ten paradox? Nebo se dočkáme i odstranění jejich pomníků a mnohých dalších významných osob historie? Ano, boj

proti otrokářství, třídnímu systému dávno zlikvidovanému, se znovu dostává na přetřes a je znovu a znovu omálanej ze všech stran. Ale nebylo to v té občanské válce, nazývaný bojem severu proti jihu, nakonec přece jen malounko jinak? Málokdo chce slyšet základní fakta, zvláště teď, když něco podobného vidíme v samotný Evropě: Brusel diktuje všem své nesmysly, jeden z členských států už z EU vystoupil a další, navzdory výhrůžkám o tom uvažují. Očividně mi to silně připomíná stav před vypuknutím konfliktu v USA. Málokdo už ale dneska ví, že i ten opěvovaný Lincoln porušoval všemožný ústavní práva – a to je historicky doložený, to jsem si nevyčucal z prstu. Ostatně dodnes je v Deklaraci nezávislosti přímo zakotvený právo lidu změnit nebo zrušit svoji vládu. Ostatně, zde je její plný text.

<http://inuru.com/index.php/spolecnost/dokumenty/490-deklarace-nezavislosti-usa-1776>

Kloním se teda spíše k tomu, že tehdejší státy CSA tu pravomoc k vystoupení z Unie měly, i když by bylo samozřejmě lepší v ústavě USA přímo zakotvit možnost a proces z jejího vystoupení. Sochy konfedačních vojáků, generálů a politiků, jsou tak dnes údajně sochami těch, kdož – byť nepochybně statečný a obětaví – hájili hanebnej režim. Ani slovo o obraně vlasti a domovů, o právu na svůj způsob života. Každý zkrátka bojoval za svůj názor, ale vůbec to nebyla válka těch dobrech proti špatným, byla to

prostě válka občanská a jako v každé jiné válce i v této byl nakonec brán v potaz jen názor vítěze. A jen tak pro pořádek, ať si to přebere jak chce každý kdo se ohnání tmavou barvou pleti – bílí mužové otroctví nezavedli ani nevymysleli. Dávno před „využitím“ bílou rasou panovalo třeba ve staré Číně, Mezopotánii, Egyptě... a ano, i u indiánů (!). Bílí mužové byli naopak první, kdo začal s jeho likvidací. V Americe ale mizí sochy, který spíše dokazují, že tu v letech 1861 – 65 existovala snaha o nezávislost na centrální vládě.

Rasový násilí odstartovaný incidentem v Charlottesville (už tam byl příčinou jeho vzniku spor kolem konfedačních symbolů) vyvolalo likvidaci památek odkazujících na éru tzv. jižanského rasismu z veřejných prostorů. A jen tak pro zajímavost – ani za Obamovo vlády nikoho nenapadlo do podobných akcí jít. Teď je ale halt v Bílém domě republikán a jeho praktiky mnohým nejdou pod fousy. Ve floridském Gainesvillu potichu odvezli sochu konfedačního vojáka, jižanské symboly ničí v Baltimoru, v texaském San Antoniu, za jáсотu fanatického davu padla socha Johnny Reba v severokarolinském Durhamu. Starosta Lexingtonu nechal odstranit sochy generálů Johna Breckinridge a Johna Hunta Morgana (... tak snad jemu natruc vám o nich něco napíšeme na dalších stránkách) jen proto, že prej stály na místě, kde se kdysi odbejvaly dražby otroků – nestačilo by je teda jen přemístit? Další likvidace se chystají v Memphisu, Nashvillu apod. Památníky secesionistických vojáků lze nalézt ve 24 státech – teda nejen na původním území Konfederace, ale taky na severu a ve státech, který tenkrát ani neexistovaly. Cílem je postupná likvidace všech symbolů jihu, tak se máme na co těšit. A co bude dál, Dojde třeba i na památník u Little Big Hornu (genocida Čejenů), Rushmorského monumentu a dalších a dalších? Zatím k zemi padají sochy vážených mužů, kterých si vážili i severani a pro něž to byli čestní nepřátelé. To ale ti troubové neznající historii nepochopí. Po sochách vojáků došlo i na vědce, doktory, zakladatele škol a univerzit a to jen proto, že jsou moc bílí a urážejí tím jiný barvy pleti! Historický postavy přece hergot nemůžeme přeměňovat dnešním

pohledem! Pro někoho symboly rasismu a nenávisti, pro druhý hrdost, hrdinství a historie. Z paměti je stejně nikdo nevymaže, nahrává se tím jen extremistům.

A jak o tom informují média? Všude čteme jen bílejší rasistu, bílejšího extremistu. Snadno poznáte která strana je rovnou označena hanlivě jako špatná a zavržená a druhá

neutrálně. Magoři jsou přitom samozřejmě na obou stranách, tak to bylo, je a bude a nikdo s tím nic nenadělá. Tak mi spíš přijde, že někdo cíleně jedny označuje hned za extremisty, rasisty, fašisty a neonacisty, zatímco druhý za pouhý demonstrující (můžete rozbíjet výlohy, zapalovat auta, útočit na policii a ničit vše kolem sebe a pořád jste demonstrující, případně „aktivisti“) Může se pak někdo divit tomu, že přibíjevá nasranejch lidí? Stejně jako Hitler, kterej určoval který umění je „degenerační“, stejně jako Islámskej stát, ničící památky i v USA už vypukla kulturní revoluce, za kterou by se nemusel stydět ani Mao Ce Tung nebo bolševici.. osobně jsem spíš pro likvidaci těch kretěnu, který schvalujou likvidaci konfедераčních (ostatně vzniklejch až desítky let po

válce) a vůbec jakéjkoliv pomníků. Může se totiž stát, že kretěni, kteří i u nás likvidaci konfедераčních pomníků schvalují (Antifa a jim podobný), dříve či později přijdou s požadavkem na likvidaci veškerějch českějch soch, obrazů a kultury vůbec. Zadíváme-li se totiž zpět do dějin, nenajdeme postavu, která by neměla nějak vroubek. Dosud jsme

byli zvyklí brát to tak, že můžeme někoho oceňovat i když měl některý záporný vlastnosti: Churchill třeba holdoval alkoholu, státník a největší Čech Karel IV byl antisemita, Jirásek a Palacký nacionalisti, o Žižkovi ani nemluvě a Masaryk, kterej se zasloužil o stát nejdřív jinej rozvrátil... Pokládáme prostě za normální, že postava z toho kterýho století měla prostě názory a chování toho kterýho století, i když je dnes můžeme třeba považovat za barbarský či zastaralý.

Neonacistický extremisti ale hledají jakoukoliv záminku pro ničení toho, co připomíná naši (a nejen tu) kulturu, historii a identitu. Pokud je někdo schopnej označovat chátru zapalující domy, strhávající pomníky a pořádající pogromy za odpůrce rasismu a fašismu, potom se spolehněte, že po „zářným americkým vzoru“ budou za chvíli požadovat zničení naprosto všech památek na naše xenofobní, islamofobní a šovinistický předky. Pravda, bohužel musím uznat, že i u nás třeba došlo k odstraňování soch habsburskejch císařů, morovejch sloupů, památníků padlejch v I. světový válce (Sudety)... nicméně bych se nerad dočkal pohledu na aktivisty Člověka v tísni, strhávající sochu Sv. Václava, za nadšeného aplaudování Český televize. Natírání tanku na růžovo by proti tomu byla fraška (stejně byla). A tak se na mě nezlobte, když si tu vylejvám nitro a mám slzy v očích sledujícíe to ničení dějin...

Jožin

TRAMPOVÉ NA AMERIKÁCH

<https://www.youtube.com/watch?v=xhbuILyT1Lg>

ZLATÝ OKRUH ALJAŠKOU

<https://www.youtube.com/watch?v=5JinX8uzQKI>

24. ČESKO – SLOVENSKÝ POTLACH

... se odehrával poslední víkend v srpnu na louce u Rožd'alovic, těsně u železniční zastávky na trati z Nymburka do Jičína a pořadatelé (ač ruku k dílu přiložili i další společní kamarádi) byla T.O. Samotář. I její základnu, v podobě Country clubu

v nedalekých Podlužanech – místo oblíbeného festiválku Podlužanská kytara – bylo možné navštívit. Někteří

z našeho okruhu tvrdí, že podobné masové akce už mají s trampingem pramálo společného, ale vždycky se najdete dostatek

lidí k tomu, aby se podobná „pout“ konala a domů si pak odvázejí zážitky na něž nedají dopustit. Upustíme od jmenování desítek zúčastněných osad i jednotlivců, stejně tak vystupujících. Byl by to sáhodlouhý seznam. Hlavní je muzika a kamarádský duch a obého tu

byla přešel. Pořád se někde na něco hrálo, nechyběly soutěže pra malé i velké a protože rtuť teploměru neklesla pod třicítku,

nezastavily se ani pípy a hojně preferované bylo i koupaliště. Zájemci si tu mohli sehnat různé přívěsky, bola, nákrčníky, lapače snů trička... byla to prostě super pohoda až ... až na černou

kaňku, která je sice průvodním jevem podobných akcí, ale v trampském středu se ještě neprojevila – ve stanovém městečku ve velkém řádily straky. Přes devadesát postižených hlásilo krádeže peněz, fotoaparátů a kamer, tabletů, mobilů a co je horšího i dokladů – což třeba zrovna pro slovenské kamarády byl obrovský průser. Policajti sice vše pečlivě zaznamenali, ale nic nevypátrali... snad jen to, že se muselo jednat o gang, navíc používající neznámý uspávací prostředek, snad na bázi chloroformu nebo rajského plynu. Postižené tedy navíc čeká lékařská prohlídka s odběrem krve, aby zjistili, zda si neponesou ještě další následky. Lupiči včas zmizeli a to bylo jejich jediné štěstí, protože dopadnout je při činu sami trampové, asi už by nikdy nic neukradli!

Nedáte-li si zajít chuť budete vítáni za rok (pozor na posunutý termín, konat se bude až první zářijový týden) na 25. Slovensko – Českém potlachu, tentokrát u obce Kuchyňa v podhůří Malých Karpat, což je nedaleko Malacek v Bratislavském kraji. A Jižan bude včas informovat...

VANDRÁK ČESKÝ – TRAMPUS BOHEMICUS

V uplynulých dvou číslech Jižana jste měli možnost seznámit se se zajímavým živočišným druhem Trampus Bohemicus – Vandrák český. Vysvětlili jsme si jeho třídění do různých druhů i poddruhů a rozšířili své vědomosti o skupinách Tramp Pohodář, Tramp Dálkoplaz, Tramp Srubovo – osadní, Tramp Pátrač i Tramp Amík. Na stejné vědecké bázi pokračujeme i dnes, i když upozorňujeme, že následující text je pouhou fixí a teorií a jakákoliv podoba s realitou je čistě náhodnou shodou!

TRAMP – KLASIK SEVERU

Tramp Klasik Severu zásadně pohrdá výtobytky civilizace. Na vandr vyráží jedině ve vlastnoručně vyrobeném oděvu ze zvířecích kůží, nohy obouvá do mokasínů z kůže zakrslých krysaříků a na záda háže vlastnoručně ušitou krosnu vyztuženou dubovými větvemi svázanými zvířecími šlachami. Zná všechna díla E.T. Setona a Jacka Londona. Knihu lesní moudrosti a Rolfa zálesáka umí celou nazpaměť.

Tramp Klasik Severu se na vandru živí jedině pemikanem, sběrem lesních plodů a podobnejma eklhaftama. Na krku má zavěšen kalumet, který plní fujtajxlama posbíranýma v lese. U pasu nosí nůž

vlastní výroby se střenkou z paroží a spí jedině v dece z buvolí či medvědí kůže.

Tramp Klasik Severu většinou nemá dlouhou životnost. Ačkoliv si hraje na drsníka, jsa z domova zmlsán ústředním topením a splachovacím záchodem, většinou se svou chabou výbavou nepřežije zimu a umírá.

TRAMP – ORTODOX (THRUVE AGITATOR TRAMP)

Tramp Ortodox je jediný pravý tramp. Striktně dodržuje psané i nepsané tramské zákony a pravidla tramského hnutí a totéž nekompromisně vyžaduje po svém okolí, za což je kamarády velmi oblíben. Z domu vždy vyráží vzorně ustrojen do flanelové košile,

džínsů s předepsaným počtem záplat a nikdy nezapomene na pokrývku hlavy. Kanady má vždy vzorně vycíděny a zašněrovány. Tele či usárnu má vždy perfektně sbalenou podle tramské normy TN 01 – 01. Vždy má řádně udržovanou a pečlivě doplňovanou KPZ a pečlivě si vede cancák. Oheň zapaluje jedině jen jednou sirkou a březovou kůrou a pokud se mu to nezdaří, sám se potrestá celodenní hladovkou. Zná životopisy díla hlavních protagonistů trampingu – Boba Hurikána, Zdeňka Buriána a dalších. Za pochodu radostně pje prověřené tramské písně a zdraví předpisovým vzorným „Ahoj“ a zalomením. Všechny zásadně oslovuje jedině „kamaráde – kamarádko“, čímž občas uvádí do rozpaků příslušníky policie a lesní strážce. Zaslechne-li že „Vlajka vzhůru letí“ ihned se staví do předpisového pozoru. Na vandru zásadně odmítá alkohol a sex, protože je to nekamarádkské a nesportovní. Tramp Ortodox si je plně vědom svého poslání a kam vkročí, tam neúnavně šíří

osvětu. Neváhá okamžitě pranýřovat pochybení a žádat nápravu. Vždy je připraven poučit kamarády kde dělají chyby, kde mají nedostatky a co by měli zlepšit, aby byli opravdovými trampy. Tramp Ortodox všude byl, všechno viděl a všechno a každého zná.

Mezi ostatními je Tramp Ortodox většinou znám pod přezdívkou „Prudič, Kokot, Pičus“ a podobně. Tramp Ortodox je zpravidla starší, svobodný a bezdětný.

TRAMP – OLDTRAMP

Tramp Oldtramp může připomínat Trampa Ortodoxe, ale pozor – tématicky se zásadně liší! Tramp Oldtramp se nenápadně plíží do míst, kde předpokládá srocní většího množství trampů a zde neomylně vyhledá posluchače v řadách mladší generace. Narazí-li na jedince psychicky odolného natolik, aby ho vyslechl, spustí orální koncert o svém mládí. Posluchač se dozví, že dřív byly lesy zelenější, řeky modřejší, mládež mladší, starci starší, chlapi chlapštější, ženy ženštější a trampové trampštější. Oldtramp zná osobně řadu významných osobností, např. Wabiho Daňka, Boba Hurikána, Míšu Gorbačova, George A. Custera a Sedícího býka. Oldtramp rád zpívá písně Jarky Motla, Inky Zemánkové a sester Allanových.

Častým jevem u Trampa Oldtrampa je nepřátelský postoj k nikotinu a alkoholu. Ale pozor – není to ani tak z přesvědčení, jako spíš z nouze ctnost. Zkuste chlastat a hulit, když máte důchod na krku a k tomu půlku plic a žaludeční vředy – no jasně – nejde to.

Tramp Oldtramp má většinou vrásky na čele, jizvy na duši a parte na zádech.

Zpracováno dle poznatků T.O. Minnesota

Podzim je, večer,
slunce hasne
a odchází do hajan.
Přikrývku z červánků,
pohádku od vánku,
písně od
skřehotavých vran.
Den opět brzy chodí spát
a ráno nechce se mu vstát
ospalý celý den,
procitne pouze jen,
když vlahý vítr začne vát.
Venku už mrholí
souká to od polí.
U krbu písničku zazpívej
tak, jako když na jaře
zapěje pták.

ESKULAP POŘEŠÍN

modrém nebi a tak v tom hici hledal každý buď stín nebo chladivé osvěžení ve vlnách Malše. Osvěžení v podobě chmelovýho vývaru nescházelo rovněž a

Devětadvacet družstev po třech to máte pomalu stovku lidí, dvě kola, není divu že se to protáhlo dost dlouho. Možná si tak trochu rýpnu s názorem, že souběžně mohly jet i jiné soutěže (což ostatně nebyl

pořadatelů. Jenom se zbytečně ztrácel čas.

... bylo vyvěšeno ve námořním vlajkovém kódu na stožáru, pod kterým jsme se už potřetí sešli při příležitosti pořádání Sportovních her T.O. Zlatá lebka. Zlatá lebka rozpálená do zlatova visela i na

tak se vše mohlo rozjet. Už dopoledne začaly soutěže pro děti, dospěláci se zatím spíš věnovali houbařským výpadům (rostly!) nebo drbárně, ale pak, posílení výborným gulášem „krajského kuchaře“ Ládi nastoupili k hlavním bojům u kuželkářské dráhy. A koulelo se a koulelo a koulelo.

jen můj pohled na věc)...no, ale to je věc

Vlastně ho ale na ten poslední prázdninový víkend bylo dost. Házelo se i sekyrou a nožem, střílelo z praku a luku, hodně přes stovku kamarádů si to fakt užívalo.

fáze, což bylo rozdělení cen, jež se sice taky protáhlo... ale když těch placek

vůbec nevadilo. Takže jak to vlastně dopadlo? Kuželkový turnaj vyhrálo Kajmaní družstvo (101b), za nimi pak Karlos a spol (87b) a P.P. Boys (81b).

přibývá Kudrnáč a pak Nat se shodným počtem 80b. A teď už jen hopem: Prak: Pěťa a Šnek, Dospělý luk: Miňo, Karel III, Jirka, Luk děti: Michal, Daník, Hod

Vysílení borci pak doplnili síly nízkokalorickým dietním ovarem, případně špagetama a mohlo se nastoupit do další

z nejrůznějších kategorií (viz závěr) byla taková hromada. A závěr večera a potažmo noci pak proběhl v družné zábavě kolem ohně, který sice nebyl slavnostní, ale to

Jako jednotlivci to byli Karlos, Kajman, Čárli). V sekeře exceloval Pedál (90) a jemu těsně na paty šlapali z Ostravy na jih Čech

nožem: senioři – Miňo, Kája, Amigo, junioři – Daník, Natísek, Lád'a. Z dospěláku vrhali nejlépe šipky Plaváček, Venca a Olča, z dětí pak Evička, Daník a Anežka. Sečteno kolem a kolem, nejúspěšnější byl malej Daník se třemi plackami, čím dospělákům totálně natrhl zadel. A pak ať mi někdo povídá, že neroste nová šikovná mladá trampská generace. Z Jižana jsme nikdo v ničem nebodovali a příští rok, dá-li Pajda, se polepšíme. Tréningovou metodu už jsme vypracovali – nakoupíme lahváče a budeme kácet a kácet.....

Jožin

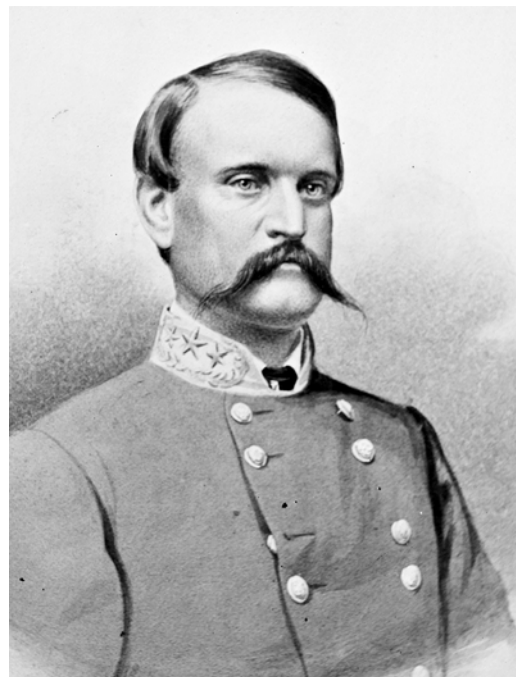

GENERÁLOVÉ V ŠEDÉ

Sedm let už se na stránkách Jižana můžete setkávat s historií konfliktu známého jako Válka severu proti jihu, bojů z občanské války v USA. Po 150. letech od jejich vypuknutí jsme krok za krokem, den po dni sledovali osudy fiktivní postavy Johnyho Reba po jejich bojištích a dodnes je toto téma jedním z nosných pilířů našeho nepravidelného občasníku. Myslíme si, že

právem, už vzhledem k situaci v současných Státech, konkrétně na bývalých konfедераčních územích, kde jsou likvidovány připomínky na dobu nejkrvavějšího konfliktu severní Ameriky... ten jak vidno dodnes ovlivňuje dění na tomto kontinentu. Svým, snad trochu naivním způsobem si připomínáme muže, kteří jen neseseděli a neloupali buráky, ale snažili se změnit historii. Jestli dobrým nebo špatným směrem, to si netroufáme posuzovat. Dnes nám jde hlavně o připomínku těch, o kterých se dnes tolik mluví a jejichž život propaganda řádně propírá. První dnešní postavou proto bude....

JOHN BRECKINRIDGE

John Breckinridge byl jediným z jižanských generálů u nichž bychom mohli brát v potaz, že ta jejich socha padla snad i právem... ale možná taky ne – záleží na úhlu pohledu. Posuďte sami-

Narodil se 16.1. 1821v Lexingtonu v Kentucky a tomuto státu zůstal věrný prakticky až do své smrti. K vojenské službě přičichl už zmlada, když s kentuckými dobrovolníky bojoval v americko – mexické válce, po jejímž skončení se vrhl na politiku a stal se za svůj stát senátorem. A nejen to. Jako nejmladší politik vůbec se stal už v pětatřiceti letech na čtyři roky vicepresidentem USA. Dokonce pak v r. 1860 kandidoval za jižanské demokraty na presidentský post. Volby jen těsně nevyhrál a

presidentské křeslo získal Abraham Lincoln – rovněž z Kentucky. „Když jsem se nestal prezidentem, budu aspoň konfедераčním generálem,“ řekl si a stalo se. Zanedlouho už velel jednotkám, které na vlajku Unie střídaly.

V listopadu 1861 byl jmenován do hodnosti brigádního generála a v dubnu 1862 už byl generálmajorem. V bitvě u Shilohu velel záložnímu armádnímu sboru a 15. 5. 1864 pak pro Konfederaci vyhrál bitvu u New Marketu ve Virginii. Konec války, na jaře 1865, jej dokonce zastihli v pozici konfедераčního ministra obrany. Jenže štěstěna je vrtkavá a co dělat po porážce? Byl si dobře vědom toho, že by mohl být volán k odpovědnosti za své činy a tak v obavách před nařčením z velezrady pro jistotu emigroval přes Kubu do Velké Británie. Ostatní vůdcové a generálové z jihu se alespoň mohli odvolávat na to, že oni sami se velezrady nedopustili, protože měli za to, že jejich domovské státy měly právo jednostranně z Unie vystoupit a oni tudíž pak jen hájili jejich zájmy. Podobně jako generál Lee ve Virginii. No jo, jenže Kentucky z Unie nevystoupila... i když její obyvatelé bojovali na obou stranách konfliktu. Breckenridge tím možnost své obhajoby ztratil a domů se tak pro jistotu vrátil až po generální amnestii v r. 1868. Už na sebe moc neupozorňoval, do politiky pro jistotu nevstoupil a až do své smrti se živil jako právník. To ostatně netrvalo dlouho, protože už 17. 5. 1875 zemřel v Lexingtonu na cirhózu jater....

JOHN HUNT MORGAN

... byl jedním z nejznámějších velitelů jižanské kavalerie a odborníci o něm tvrdí, že jeho vojenské akce byly dokonce daleko lépe organizovány, než nájezdy daleko proslulejšího „Jeba“ Stuarta.

Narodil se 1. 6. 1825 v alabamském Huntsvillu a už od mládí toužil vstoupit do armády. Jeho snaha mu moc nevycházela a tak šel do mexické války alespoň jako dobrovolník. Když dozněly válečné polnice oženil se a stal se plantážníkem. Manželům se pak bohužel narodil mrtvý syn a

jejich vztah skončil krachem. Po rozpadu manželství začal Morgan žít bohémským životem. Holky a hazard střídal alkoholem, přesto se ale i nadále zajímal o možnost vojenské služby. Nakonec se mu podařilo sloužit v kentucké domobraně.

Od samého počátku byl přívržencem secese. Když v r. 1861 vypukl válečný konflikt, odešel z Kentucky do Tennessee, aby vstoupil do služeb Konfederace. Byl velmi aktivní a brzy z dalších kentuckých dobrovolníků zformoval 2. jezdecký pluk a stal se jeho velitelem. Bojoval u Shilohu, kde se předvedl ve velmi dobrém světle a stal se tak vzorem pro další separatisty z Kentucky. Za své úspěchy byl v r. 1862 povýšen na brigádního generála a svými nájezdy se pro severany stal noční můrou. Už při prvním výpadu do

Kentucky dokázal se svými 900 muži nadělat obrovské problémy. Ničil logistiku, raboval a postupně získal na 1 200 zajatců. Byl všude a nikde zároveň a panika vyvolaná jím v týlu nepřítelů měla za následek nesčetné prosby o pomoc do Bílého domu. Vrátil se obtížen kořistí a velkou slávou jen proto, aby v létě 1863 opět s několika stovkami jezdců vyrazil na svůj nejsevernější nájezd, proslavený „Morganův raid.“

Jeho vpád do Ohia, jímž na sebe vázal velké síly nepřítelů, vyděsil obyvatele hned dalších tří států. Dlouhou dobu se mu dařilo unikat, ale štěstí ho opustilo 19.7. 1863, kdy byl zaskočen při dalším přechodu řeky Ohio u Buffington Islandu a v následující sérii bojů byly jeho jednotky postupně rozbity. On sám skončil v zajetí, i když ne nadlouho, protože se mu podařil přímo

dobrodružný útek. I když získal – a to na obou stranách fronty – velkou slávu, je fakt, že jeho brigáda v následujících bojích jihu citelně chyběla.

Po návratu opětně velel jezdeckému armády Tennessee, ale kvalita jeho mužů už zdaleka nedosahovala kvality předešlých. Spory měl i s generálem Raggem, který mu neustále vyčítal jeho neúspěšný nájezd. Dokonce na něj chystal obvinění za trestné činy spáchané muži pod jeho velením. Svůj další plánovaný nájezd – tentokrát na Knoxville – už neuskutečnil. Padl při ústupu z porážky federální kavalerií u Greenville dne 4.9. 1864. Stejně jako generál Breckinridge byl

pochován na hřbitově v Lexingtonu, kde vzal nyní za své i jeho památník....

...a ještě dodatek k danému tématu – sochu vojáka Konfederace se pokusili zbourat i studenti místní univerzity v Chapel Hill. Asi 1000 se jich rozhodlo vzít památník útokem, místní šerif však vydal rozkaz bránit jej. Sluníčka tak začaly útočit na policisty dokonce atakovaly i vůz se šerifem. Je zcela evidentní, že násilí v ulicích měst (stejně jakou nás) vyvolávají sluníčkáři, neomarxisté, levičáci všeho druhu a rasisté z Black live Matters. Pomník zatím místní policie uhájila. Zajímavé ale na tom je, že většina normálních Američanů si přeje, aby pomníky zůstaly ve veřejném prostoru (54%), o opaku je přesvědčeno 27% a 19% respondentů odpovědělo, že neví, jak s nimi naložit – vyplývá to z průzkumu agentury IPSOS. Běloši a republikáni jsou pro, černoši a demokrati proti... takže se zase blížíme k podobnému stavu jako v r. 1861.

Jožin

TŘICÁTÝ SEDMÝ – T.O. SKALÁCI

trampského světa...

Samozřejmě, že tomu předcházela páteční zpívaná v prostorách bývalé

Už sedmatřicet let od svého založení letos oslavila T.O. Skaláci – no a kde jinde, než na osadním fleku v Podivickém lomu, který je pro tyto kamarády středem

podivické školy... Kamarádů se sjela spousta, protože pořadající osada je také vyhlášená svou osadní kapelou – a

nezklamali se. Hosté se samozřejmě taky nenechali zahanbit a tak to po celý víkend krásně souznělo. Ani ta uplakaná sobota neudělala Skalákům čáru přes rozpočet.

Soutěžilo se ve střelbě z luku i vzduchovky, lovily se kačenky, metalo se šiškou salámu i

vajíčkem... na své si přišly i mlsné jazýčky, ve starém skalním lomu bylo zkrátka veselo. Dokladem toho jsou i důkazy zachycené objektivy kamarádů (zde

Rejपालa a Sally) a doufáme, že je ten zatr... Šejtroček moc nepřeháže...

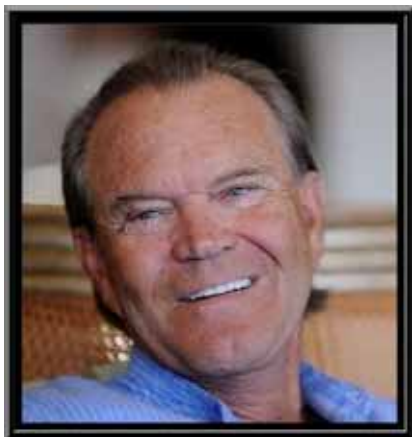

VOLÁM OHEŇ

Volám posvátný oheň, který je symbolem věčného života a našeho kamarádství. Ať jeho plameny jsou zářivé a čisté, jako naše myšlenky a činy. Ať spálí vše nízké a špatné. Ať nám dá sílu k uskutečňování ušlechtilých ideálů. Vzdejme mu čest a nezapomínejme, že všichni ti, kteří už odešli na svůj poslední čundr, či do dalekých krajů, sedí zde s námi. Sedí a mlčí, protože mluvit nemohou. Dokažme i těm bezejmenným, že na ně nezapomínáme a že jdeme stejnou stezkou jako šli oni. Stezkou, která nezná hranice států a společenských řádů, stezkou, která nezná pokrytectví a špínu civilizace. Stezkou, po které jdou trampové. Dokažme i těm bezejmenným, že na ně nezapomínáme...

... proto i já, jeden z tisíců bezejmenných, volám:

„ZAPALTE OHEŇ!“ TOLIK JE SMUTNÉHO, KDYŽ MRAKY ČERNÉ JDOU...

Milovníky country hudby zajisté rozesmutněla zpráva o tom, že 8.8. 2017 odešel ve věku 81 let do angažmá na nebeská pódia GLEN TRAVIS CAMPBELL, legenda, která by se mohla směle řadit po bok takovým hvězdným velikánům jakými byli a jsou třeba Roy Clark, Johnny Cash nebo Kenny Rogers...

Za dobu největší slávy by se u Campbella dala počítat asi 60. a 70. léta. Určitě znáte třeba písničku *Rhinestone Cowboy* (u nás přezpívanou Waldou Matušskou jako *To jsem já, ten kovboj*), kterážto nahrávka se stala jedním z jeho největších hitů a ve své době vedla hitparády hned ve čtyřech zemích. Neméně známá je i skladba *Try A*

Little Kindenes (Frankie Dlouhán), ale i *Gentle on My Mind*, *Wichita Linema*, *Galveston...* a mnohé, mnohé další, u nichž ani netušíte, že pochází právě z jeho pera. Na Oskara byla dokonce nominována jeho píseň *True Grit* ze stejnojmenného westernu, v němž si dokonce zahrál po boku Johna Wayna.

Původně kytarista – samouk se vypracoval na zpěváka a muzikanta, který vydal 70 alb – z toho 12 zlatých – (prodalo se jich na 45 miliónů kusů... v r. 1968 dokonce počtem prodaných desek převálcoval i Beatles). Byl nejen skladatelem a sólistou, ale i vyhledávaným doprovodným studiovým muzikantem s nímž rádi spolupracovali třeba i Frank Sinatra, Elvis Presley nebo Beach Boys. Svě poslední velké hity nahrál na přelomu 80. a 90. let minulého století... v r. 2005 byl dokonce uveden do countryové Síně slávy. Oficiální kariéru ukončil v r. 2012, ale ještě v r. 2015 získala jeho písnička *Im Not Gonna Miss You* prestižní cenu Grammy. Nakonec podlehl po dlouhém boji Alzheimerově chorobě.

Pokud si chcete více připomenout jeho muziku, hledejte zde
https://www.youtube.com/channel/UC15oEYQs4nloXRNtdO64_AA

KURIÓZNÍ PRAVIDLA PO PĚTAČTYŘICÁTÉ

Jako už po dlouhou řadu let se to i letos o první zářijové sobotě zahemžilo pod přehradní hrází ve Vyšším Brodě nesouměrnými, podivně vyhlížejícími monstry, nemajícími se zažitými vodáckými plavidly pranic společného. Rovněž jejich posádky jakoby z oka vypadly chovancům Chocholouškova léčebného ústavu. Všechno to nicméně čekalo na to, až vlak, projíždějící okolo ve 13.27 hod. odhouká start už 45.

přihlížejícím.

Je to fakt dlouhá tradice (o jejímž vzniku a průběhu jsme už před časem informovali i v Jižanu) a prakticky byla přerušena jen na tři roky – to kvůli vraždě spáchané ve vodáckém kempu žárlivým blbem (pomníček oběti najdete v lese v zatáčce silnice nad kempem). Nutno ovšem

proběhly. Tak především: původní termín prvního červencového týdne musel být posunut až na to září. Pokud jel někdo Vltavu v této době, zajisté pochopí proč. Řeka je tak beznadějně ucpaná loděmi všeho druhu, že by kuriózní plavidla neměla šanci projet a když, tak jedině na

úkor bezpečnosti. Považte jen – v osmdesátých letech vyrážely na cestu desítky plavidel (rekord 78). Problémy někdy působil i vodní stav. Letos byly ty problémy úplně opačného rázu. Celý týden – jak by řekl děda Komárek – „chcalo a chcalo,“ vody bylo až až a přesto byla účast oproti předchozím ročníkům víc než slabá. Ukázalo se ale, kdo je drsnej. Plavci jsou přece ti, co neskuhrají na počasí a pořád je to baví. To uplakané počasí protřídilo i řady diváků. Přesto se však našlo dost těch, kdož vyrazili užít si dobré zábavy a ocenit práci lidí s úžasnými maskami a nápady, s nimiž tvoří svá roztodivná díla. Zajímavé je, že se mezi nimi vždycky najde nějaké reagující na současnou politickou scénu. Je to obrovská výhoda. Máte přehled a nemusíte přitom ani sledovat televizi nebo číst noviny...

Přes všechny záporny se dá říci, že se i ten letošní, jubilejní ročník, poměrně vydařil a lze jen doufat, že milovníkům Velké řeky bude počasí přát víc, pokud vyrazí i na Vltavský maratón – již 15. ročník, tedy také kulatý – konaný 13.10. 2017, kam vás tímto srdečně zveme.

AHÓÓÓJ!

ročník Plavby kuriozních plavidel. Ano, ano, pěkně kulaté číslo znamenajících, že jejich posádky už 45 let rozechvívají bránice všem

podotknout, že během té dlouhé doby přece jen určité změny oproti těm původním

HRST KOTLÍKÁŘSKÉJ FÓRŮ...

...nám poslal kamarád Mamut z vandrácského časopisu VŠUDYBÝLEK...

...tak vám jich pár předhazujeme

POTLACH STARÝCH BARDŮ

V r. 2009 vzplál pod Javořicí na campu T.O. Hvězda severu první Oheň starých bardů. Druhý byl na osadě Ratov a třetí na T.O. Kondor. Ty ohně jsou poctou pro naše dříve narozené kamarády, kteří už nezapálí své vlastní osadní ohně. Důvod je prostý: stáří, nemoci...a v neposlední řadě už jich také řada odešla na svůj poslední vandr. Letošní osmý Potlach starých bardů svědčí o oblibě této ojedinelé akce, která je snad jediná v Česku. Těší se

na setkání kde si zazpívají, znovu změří své síly při soutěžích a zavzpomínají na své mládí. Jsou hrdí na to, že ještě mohou pověsit své osadní vlajky na stožár i když

třeba z celé osady zůstali už jen jediní. Je zvláštní pocit, vidět je při soutěžích a naslouchat jejich průpovídkám – třeba při hodu sekerou (když se nezasekne)

prohlásí: „No, před 40 lety by se mi to nestalo! Asi už jsem ztratil ten grif...“ A když večer zpívají u táboráku, oči jim září jak malým dětem u vánočního stromečku. A nejmíc ti, pro které je v každém čase noc ještě mladá. A lesem se pak nese zvuk kytar, tklivé tóny houslí... a hraje se pro potěchu, pro vzpomínku i pro radost. Je to prostě paráda.

I když se počasí nepředvedlo zrovna v nejlepší formě, u ohně se sešlo na 80 bardů. Ono se to moc popisovat nedá. To se musí opravdu prožít. A my to prožili!

Pavlušák

MEDOVÉ SETKÁNÍ NA MEDENICI

Příjemně komorní ráz měla obvyklá zářijová *SLEZINA U TETY MARION* na Medenici, v pořadí již třiadvacátá. Bohužel tentokrát mezi zhruba sedmi desítkami účastníků chyběl Eda Vedral., šerif chicagské osady Dálava, mimo jiné zakladatel této příjemné zpěvavé tradice. A tentokrát poprvé jsme neslyšeli ani jeho hlas, putující po telefonních vlnách přes moře. Eda totiž odešel tam, odkud nefunguje ani sebelepší technické spojení. Jeho taktovku nicméně převzala nejmladší dcera Dana, která si své cesty do domoviny svého otce plánuje vždy na toto zářijové datum.

Mezi přítomnými byl také čtyřidevadesátiletý trampský nezmar Baghíra z Tábora (viz foto), kterého od jeho účasti neodradila ani nutnost pojízdného křesla. Samozřejmě v doprovodu své věrné Dáji a obětavých kamarádů. Baghírovi byl také svěřen čestný úkol zapalování ohně, společně se třemi ženami – Helenou z Blanice, Danou z Ameriky a mojí maličkostí. Po vhození smutečního vzpomínkového věnce Hankou z Medenice, která společně s manželem Járrou a řadou dobrých přátel každoroční

setkání pečlivě připravují, se rozjelo hudební kolečko, které se točilo dlouho do noci díky řadě muzikantů. Mezi nimiž letos chyběla vokálová Modrá kotva. Ale i tak zazněla kopice krásných písniček v podání dua z Naruby, Blanice, dua Vrabčáků, Šakala a Kukačky, živelného EKGM, Honzy Kryla a dalších, kteří zapojili své hlasy. Pochopitelně nechyběl ani vynikající guláš, který tentokrát zavoněl dříve než o půlnoci, ale chutnal stejně báječně jako každý rok. A snad tomu tak bude i v příštím roce...

HANKA

AHOJ KAMARÁDI...

... co vlastníte weby anebo máte možnost dát tuhle zprávu do trampských magazínů. Jinak ji osobně posílám i členům Fort Adamsonu a kamarádům, co nám s 10. celosvět'ákem pomáhají.

Tak tedy – obdržel jsem e-mail od dobrého kamaráda ze Švýcarska, který mě upozornil na to, co se děje v Česku. Nějaký člověk (nebudu psát kamarád) jménem Jan Brož z osady Potkání organizuje zájezd do USA k našemu potlachu. Ani já, ani nikdo z členů pořádající osady Fort Adamson (jak v US tak v Česku) ho nezná a neví kdo to je. Tato akce je, a to zdůrazňuji, pouze pro zvané kamarády, kamarádky a osady. Po zkušenostech s událostmi co se odehrály na 24. Česko-slovenském potlachu, chceme mít opravdu jistotu, že na 10. celosvětový potlach nepřijedou žádní lidé, které osobně neznáme nebo které neznají naši kamarádi, kteří jsou ochotni se za ně zaručit.

Chceme tak zajistit bezpečný potlach v atmosféře kamarádství a ne ve strachu, že někdo ze zúčastněných krade. I proto budeme

důsledně kontrolovat pozvánky přijíždějících.

Celosvětové potluchy byly pořádány kamarády žijícími v emigraci, především pro kamarády v emigraci. Nikdy jsme ale neodmítali ty, kteří na potlach přijeli i z České republiky nebo Slovenska. Nicméně to vesměs byli kamarádi, které někdo z pořádajících znal osobně, nebo tací, za které se zaručili. Potluchy byly vždy dělány je pro zvané osady a kamarády, 10. celosvětový potlach tudíž není výjimkou. Proto se dělají zvadla, která se zájemcům posílají. Takže bez pozvánky se nikdo na ranč Fort Adamson nedostane, nesnažte se tedy přijet, pokud opravdu nejste zváni. Jsme schopni vás v bráně obrátit a bez výčitek poslat pryč

Nechceme, aby se opakovala situace ze 4. Celosvětového potlachu v Coloradu, kdy jeden tzv. „kamarád“ pozval přes 150 „krajánků“ (bez vztahu k trampingu) s tím, že už se o ně kamarádi v Coloradu postarají. Byli bychom moc neradi kdyby se podobná situace opakovala.. Proto všichni, pokud jste byli kontaktováni panem Brožem, se raději zjistěte kdo on vlastně je. A jestli vám slíbil, že pojedete na 10. Celosvětový potlach do Texasu, tak tímto pro vás tento zájezd padá. Prostě – kdo nebude mít pozvánku ať k nám na ranč Fort Adamson v Texasu nejezdí. Ušetří si spousty peněz a nervů

Ahoj *Farář a Fífa*
pořadatelé 10. celosvětového potlachu

DIVOKÝ ZÁPAD NA JIHU

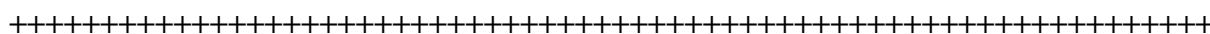

Ještě letní datum neslo letošní zajímavé dění, kterým bylo Mistrovství Evropy v kovbojské akční střelbě. Tato akce, v originále zvaná *Days of truth* se konala již po čtrnácté a tentokrát na střelnici v Opařanech nedaleko Tábora. Závod dokončilo 279 střelců ze 16 zemí Evropy, ale také z USA a Austrálie.

Mistrovství přineslo velký úspěch Jižanům. Václav Papáček (foto z jeho archivu), vystupující při těchto příležitostech pod jménem Elise Horn, z SSK Lišov, skončil v kategorii classic cowboy na druhém místě a jeho teprve čtrnáctiletá dcera Eliška (mezi střelci Elizabeth Rose) vybojovala v kategorii

young gun girl titul mistryně Evropy pro letošní rok. Není to nádherné?

-hh-

... A TOHLE UŽ JSTE VIDĚLI....?

<http://www.ceskatelevize.cz/porady/10176269182-retro/209411000360029/>

SEDMNÁCTEJ JEZEVCÍ

bylo ještě hůř. Nicméně, vzato od oka, nás tam bylo k té osmdesátce a nikomu ta vlhkost nevadila. Aspoň rostly houby Tradičně se střílelo z luku i foukačky,

taky guláš vonící jehličím, kamarádké klábosy a vzpomínky na uplynulá léta, však víte, jak to chodí... A večer táborák podtrhl slavnostní okamžik kdy byly do písecké T.O. Úplňku přijati noví členové a ze stejného regionu

na Oupárátka třeba na čarodějky... Ahoj!

Tato tábořská osada fakt musí mít nějakou zvláštní protekci - dokázat, že na jejich potlachu většinou vždycky prší... no, řekněte mi, jak to dělají? Šamanka Babča sice zařikávala Boha deště co jen to šlo, ale moc se nedařilo. I když kdo ví – třeba by

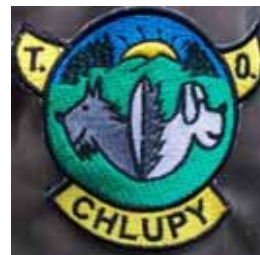

tradičně se každý snažil „jezevce“ nezabít, vrhaly se kostky i soudky a mnohé další blbůstky zkracovaly podmáčené odpoledne. A samozřejmě muzika, ta nesměla chybět... a

vyhlášena nová T.O. Chlupy – až na dva mužský elementy samý krásný mladý holky!

A pak že tramping nemá budoucnost. Tady to vidím hodně růžově (nebo zeleně?). A na vše, i další hraní, dohlížel bdělým okem krajskej šerif Artur. Tak kamarádi, příště

Jožin

TŘICET ROKŮ....

My Budějčáci je známe třeba z jejich návštěv na McGeorge ranchu nebo na Vápenném kaňonu. Pár fotek z výročíku jsme pro vás uzmuli z Micáčkovského

muzicírování a party kolem něj, už nám tu moc dlouho chybí...

... trvání osady oslavila na Moravě i další parta našich kamarádů, osada Zoufalka.

„rajčete“, snad nám za to nerozhoděj sajtnu... A řeknu vám, že to Žankovo

VEČERY U KAPLIČKY

ODRAZOVÝ MŮSTEK PRO MUZIKANTY

Záříjovým koncertem vstupuje po letní pauze již do své druhé části nový jihočeský koncertní cyklus *VEČERY S...*, který byl odstartován v lednu letošního roku (viz Jižan č. 57 – březen – pozn. red.). Zakladateli tohoto hudebního projektu jsou Jaroslav Hnízdil, kapelník Spolektivu, a Vašek Koblenz z kapely Bonsaj 3. Neopomenutelným dodatkem je ale skutečnost, že patronem těchto muzikantských akcí, odehrávajících se v pátečních

večerech na scéně Divadla U kapličky ve Čtyřech Dvorech, je populární písničkář Pavel Žalman Lohonka. Ten také pilotní lednový večer s úspěchem zaštitil svou účastí.

Záměrem zmiňovaných cyklů je snaha představit na oficiální scéně kapely a písničkáře začínající, nebo málo známé, ačkoliv jsou kvalitní. Projekt je zaměřen na folk, country, trampskou písničku a další spřízněné žánry, nezřídka se ani širšího rozevření žánrových nůžek třeba v podobě šansonu, džezu apod.

„Chceme tyto kapely a jednotlivce dostat do širšího podvědomí veřejnosti. Mnohdy se jedná třeba jen o startovní našlápnutí, záleží pak na zájmu veřejnosti a na kapelách samotných, jak se vše bude vyvíjet dál,“ říká Jarda

Hnízdil, který pevně věří, že se cyklus zaběhne a stane se samozřejmou součástí jihočeské hudební scény.

V prvním poprázdňinovém úvodním koncertu figurují jména písničkáře Honzy Jandy, zaběhaného X – tetu a portovního objevu s početným fandovským klanem – Nahy a bagr. Říjen pak prezentuje folkovou a nikoliv kapelu Jen tak tak, McBerds se směsicí irského folku, gypsy a džezu, a v neposlední řadě Bonsaj 3, kde folkový sound umocňuje violoncello. Listopadový termín slibuje rockera s křehkou duší Mirka Baldrycha, folkový Akorát a akustický rock v podání Seeking Horizon. A v prosinci se pak můžeme těšit na Spadané listí, kde folk doplňuje šanson a zpívané příběhy, na a capellový Vioces Gaudi a domácí Spolektiv, který se zaručuje příjemnou předvánoční atmosférou. Pořadatelé navíc nevyklučují možnosti spontánních sessionů po skončení oficiálního koncertování.

Více o plánovaných kapelách, koncertech i možnostech předprodeje vstupenek se můžete dozvědět na www.spolektiv.cz/vecery

HanHos

ZPÍVANÁ V ZÁŘÍ

Účast na zářijové zpívané SOČB byla opravdu široká – bylo jasné, že ta zpěvavá posezení lidem přes prázdniny skutečně chyběla. Tentokrát ale měla muzikantská sestava poněkud jiný ráz, než bývá zvykem. Sešlo se šest kytar, banjo a mandolína – ta dokonce až z Kanady, v rukou kamaráda Saperera. Ačkoliv nebyli sehraní, znělo to příjemně a spontánně, jako za starých časů. A staré trampské trvalky si s chutí zazpívali i všichni ostatní. Rozběhnutí muzikanti pak ale nezaměřili domů, ale pokračovali v soukromí až dlouho přes půlnoc, s nevšedním zpěvavým zakončením na chodníku u křižovatky...

H

+++++

JAK NA ROKLAN ?

<http://www.sumava-turismus.cz/roklanska-chata/>

TRAMPSKÁ PÍSNÍČKA NA ŘÍJEN

Nejvíce trampských písniček asi vzniklo ve 20. a 30. letech minulého století. Vracet se k nim dnes, není to anachronismus? Vždyť kolik z těch kteří je tenkrát zpívali ještě žije? Přesto dodnes překvapují svou svěžestí, melodičností i citem. Možná jsou i pozměněny – ale žijí. Třeba jako tato....

PŘIJĎ, PŘIJĎ

waltz J. Mottl

D A7 D A7 D A7 D

Když o-sa-da se za-ha-lí tmou a řeka tíše

A7 D A7 D

brouká na cestu, mysl má letí, nocí tem - nou daleko,

A7 Ref. D G D A7

daleko ku městu. Přijď, přijď rozehřát wigwam můj, přijď,

A6 A7 D G

přijď, vždyť ty jsi má a já jsem tvůj a kdyby ce-lý svět se

A7 D G D A7

promě-nil dneska v dým neboj se skry - jí tvé tě-lo tě-lem

1. D 2. D

svým a kdy-by ce-lý ...svým.

+++++

VANDR NA MALOU AMERIKU

<https://www.youtube.com/watch?v=3r26MyV1r6k>

PODZIMNÍ SONET

*Tak zase opadalo všechno listí
a za chvíli to přijde – klid a sníh
tak zase opadalo všechno listí
a ty slyšíš jen tichej dech a smích*

*Co na tom záleží, že cestu ještě nevíš
ale jdeš – a mraky zdaj se blíž
co na tom záleží – prostě se jen sbalíš
chlad slunce volá a zas pod hvězdami
spíš*

*A bojíš se skoro nahlas vykřiknout
a toužíš tím chladným krajem plout
aspoň v představě, o který stále sníš*

*Tak vzal sis dluhy a dal nový vklady
když vyměnil jsi kecky za kanady
a s nima vyjel podzimu blíž*

JANA

V LESE ŘÁDÍ KŮROVEC – PITOMEK, POŘÍDÍME NA NĚJ KLEC, TO JE VĚC...

Šumava bývala synonymem pro nejrozsáhlejší zachovalou přírodní oblast u nás. Když ale navštívíte oblast pramenů Vltavy a Březníku, nebudete už si tím tak jistí. Vandr do kdysi hlubokých lesů se díky kůrovcové kalamitě může stát hororem k zamyšlení. Schválně se zkuste projít se mnou.

Z Kvildy k pramenům Vltavy je to asi 7 km. Cesta vede převážně lesem a pomalu stoupá k hranicím. Tyto kilometry nejsou náročné a kolem je zpočátku hluboký šumavský prales. Netrvá ale dlouho a objevují se první suché smrky. Tady byl přece

ještě před pár lety zelený les? Jeho definitivní prohra pak nastává přímo u prameniště naší nejdelší řeky – suchá torza smrků jen částečně ukrývají lesní studánku s hrstí mincí na dně. Můžete tu posedět a z panelů načerpat informace. Škoda jen, že Správa NP Šumava jaksi zapomíná aktualizovat. Ocenil bych informace nejen o kalamitě, ale hlavně o tom, jak ji hodlá NP řešit.

Stoupání na Černou horu pak potvrdí vaše nejčernější obavy. Před vámi se otevírá hrůzostrašný pohled na suché a odlesněné kopce pohraničního hřebenu mezi Bučinou a Luzným, podobné bývalým scenériím v Krušných horách. Tam, kde ještě před pár lety byly stromy, trčí teď suché kmeny a hnijící pařezy. Z vrcholu Černé hory (1 273m) pak při pozorném pohledu na Roklan, druhou nejvyšší horu Šumavy zjistíte, že i tento dvojevrchol, nalézající se v Bavorsku, kůrovci podlehl.

Kousek pod Ptačí nádrží se napojíte na lesní silničku po níž kolem bublajícího Modravského potoka dorazíte na Březník. Tady už cestu místy lemuje kůrovcové lapače. Moc platné to ale není.

Šumavský spisovatel Karel Klostermann by při pohledu na okolí bývalé hájovny na Březníku zaplakal. Z nádherného místa kde se odehrává děj jeho románu Ze světa lesních samot se otevírá pohled na Luzenské údolí, kde po kdysi hlubokých lesích není ani památky. Ale i tak toto místo nepostrádá jistý půvab a romantiku. Typická kamenná pyramida vrcholu Luzný se zvedá nad mělkým údolím, jímž se mezi mokřady a zakrslými stromy klikatí Luzenský potok. Jsem z těch kontrastů na rozpacích. Hlavně ale, že se pořád diskutuje o otevření hraničního přechodu Modrý sloup. Chytré hlavy vymýšlí jak vést trasu mimo údolí, aby prý nenarušila hnízdící tetřevy. Kde proboha sídlí? V té poušti okolo?

Znechuceně kopnu do šutráku před sebou... a vysloužím si tím pokárání od kolem projíždějícího rangera na kole. Muž s odznakem mi klade na srdce, že kamínky by se do potoka neměly házet. Teda jeho starosti bych chtěl mít!

Qualetakva

+++++

U CAMRÁKA NA BULLSHITU

to nedalo a musel jsem ty první zářijový dny do toho Přehořova na 5. potlach Bullshitu vyrazit. Všechno se to odehrávalo na víkendovém ranči Jirky

tu ale bylo víc), z kytaristů pak Turnaje, Pid'ouse, Milana Hese, Stenlyho, Maličkého z T.O. Šedý vlk a

Asi snadno poznáte, která ze známých tramských osobností udělala Camrákovi tak parádní zvadlo – bodejť ne, vždyť jsou s Benem letitý kamarádi. A tak i mě

Camráka Lavičky (bejvalýho osadníka T.O. Černá kočka) a sešlo se nás tu tak kolem půl stovky. Namátkou budu jmenovat třeba zapálenýho „džípistu“ Pepu Uhra z T.O. Kajman (těch milovníků americkéjch čtyřkolovejch miláčků

v neposlední řadě kladenskou Gladly S.W. (zvlášť harmonikář a kouzelník na všechno na co se dalo koukat Honza Šmejkal předváděl neuvěřitelný věci). A snad taky proto, že byly provedeny všechny možný protidešťový opatření, tak nepadla ani kapka. Mohlo se tudíž

vesele soutěžit. Osobně se pak musím pochválit za to, že jsem vyhrál 1. cenu v „Prohibici“ a mohl si tak domů odvézt nádhernou placku od regionálního malíře ze Štáhlavic. A

zbyl i čas na krátkej výšlap po okolí, k nedalekému Odlezelskému jezeru, kam jezdívali i T.O. Ryan a Azimut a na kempy Bobrůvka a Komárštejn, ukrytej ve starým lomu i s pamětní deskou na kamaráda Norka. No prostě spokojenost ukrutná....

Čára – Chararanch

SRDCE TOULAVÝ...

...to má přece každéj správnej trempíř. A teď si představte že se najdou i tací, kteří si tenhle romantickéj název vezmou za svůj a dají ho rovnou do jména osady. A ta osada vandruje už sedmadvacet let. A tak tedy vůbec nejni od věci podívat se na její výroční oheň, už pravidelně pořádanéj na louce přímo za hradem

Švihov. Sotva mi teda stačila uschnout vejbava po mokrým potlachu Jezevců a už jsem balil znovu a v pátek už mě botky nesly na tu naši pošumavskou lokálku, aby mě po těch lesklejch šínách dopravila na patřičný místo....

Z jihu na západ Čech to našťestí nejni tak daleko a od nádražíčka na flek taky ne. No, i tady bylo počasí všelijaký a tak jsem pro sichr ten noční bejvák stavěl hned (pravda, ty popadaný jablka a krtince nebyly pro mý záda

přímo to pravý, ale co naděláte...) a na pokec s kamarádama došlo až po splnění týchle povinností. Ostatně, dlouho jsme nežvanili, protože to každého táhlo na večerní zpívanou v místní krčmě – a ta se vydařila.

A stejně tak se vydařilo i ráno, protože Pajda na nás shlížel svým laskavě zářícím okem... a tudíž nám to nedalo a po zaplácání žaludku něčím teplým jsme vyrazili tak lehce do okolí, zjistit, co že je tu v tom povodí Úhlavy nového. Odpolední soutěže jsme tak stihli jen tak tak, včetně již tradiční prohlídky té středověké vodní pevnosti tyčící se nám za zády. Dny už se znatelně krátí (vlastně to byl první podzimní víkend), tak oheň zahořel už o sedmý večerní – aspoň bylo dost času na další zábavu... sami víte jak to tak chodí. V neděli se na toho železného oře moc nechtělo, ale přece jen ty návraty do rodného city k tomu patří taky. A těšení se na další setkání..

Don Diego

STALO SE NA OSADÁCH... ***... i jinde....***

30.7. ...do uzávěrky srpnového čísla Jižana už se nestačilo dostat, že tuto neděli odjel na svůj poslední vandr Petr *PEDRO* Konc. Bylo mu 74 let a kdekdo ho znal jako tělem i duší dlouholetého trampa, dobrého kamaráda a především jako do té doby nejstaršího žijícího zakládajícího člena osady Kamarádi Staré řeky. Ať mu pochodně kamarádů tam nahoře pořád svítí na cestu...

1.8. ... druhou polovinu prázdnin odpálil prímovým koncertem na náměstí v Budvar city místní Weekend

5.8. ... jste si mohli dobře zasalašit u táborového ohně stejnojmenné osady
... nebo užívat 33. výročí na T.O.Medvědí camp

8.8. ...do hudebního nebe odešla legenda americké country, držitel několika cen Grammy Gleen Campbell

9.9. ... v rámci radničního léta rozezvučeli v Budějicích struny svých kytar i Pavel Dobeš a Tomáš Kotrba

12.8. ...v Zud'áku u Lovětína zahořel slavnostní oheň na počest 5. výročí T.O. White Canyon

19.8. ... už 95 let se do trampské historie zapisuje osada Svatojánské proudy – a na osadním tábořišti to dala všem blahopřejícím silně znát

... Vandrobrání proběhlo ve vladislavské sokolovně. Podíleli se na něm např. Žalman se svým Spolem, T.E. Band, Tomáš Kočko a orchestr, Alibaba, Adéla Jonášová, Falešná karta, Přístav, Pavel Pokorný, Pavel Hrdlička, Pekaringo, Choroši...

ožil i bájnej trampskej kemp na otavské Rybárně, kam svolali potlach písečáci z T.O. Svobodní a volní

... na osadním fleku příbramské T.O. Toulavá na Říčkách se slavily narozeniny kamarádů Kvakyho, Duba a Drobka (55) a Zdeničky (60 – smí se to vůbec prozrazovat?)

... výročním potlachovým ohněm oslavila 42 let svého trvání STO Tuláci. O placky jste mohli bojovat v hodu podkovou, válečkem, šutrem a samozřejmě v trampvutí (zpěvu). Na louce U křížku v Josefově huti bylo fakt živo

... na známém campu Horka oslavili 110 narozeniny (no, oba po 55) kamarádi Vráťa a Myška z Žáckého kopce

<https://www.youtube.com/watch?v=6TdN-g5V3uE&feature=youtu.be>

... svůj potlach uspořádala u Nového města nad Metují i T.O. 7. kavalerie

26.8. ...30 let od vzniku osady má za sebou T.O. Canadian Trappers. Současně s nimi oslavily na osadě Indiana v Zákupcích své 2. výročí Spojené osady Indiana

... 52. výroční oheň zapálila na tradičním místě na říčce Smutné pod Bechyní osada Černý bizon

... velké Sportovní hry vrcholící kuželkovým turnajem uspořádala již potřetí na Eskulapu na Malši T.O. Zlatá lebka. Klobouk dolů před tou hromadou práce s tím spojenou

... sokolovská T.O. Černé tornádo měla údajně u Bečovských rybníků oslavit své 60. výročí. Nakonec ale bližší informace nedorazily

... o 24. Česko-slovenském potlachu a peripetiích s ním spojených je psáno už o několik stránek výše

2.9. ... sezvala T.O. Tygři kamarády do Černěveského kempu na 46. Cent'ův oheň

... spřátelené osady Severní vítr a Krinolína svolaly potlach na Vosí ranč u Veřovic

... již 14. Trampský širák – jedinečný festival pro příznivce dobré nálady a muziky se doslova „odehrával“ na Hanesově mlýně U Štoků na Vysočině. A i když počasí zrovna nepřálo, poslechnout jste si tu mohli takové stálice naší folkové a country hudby jako třeba Mikiho Ryvolu, Žalmana, bratry Nedvědy, Samsona Lenka, Poutníky, Taxmeny, Přelet M.S., Vokobere...

... i o Ohni starých bardů, tentokrát planoucím na osadě Ratov už jste se mohli seznámit výše... tak snad jen hrst obrázků a filmových okének

<http://muhl.rajce.idnes.cz/8. POTLACH STARYCH BARDU 1.-3.9.2017>

<https://www.youtube.com/watch?v=boBT4m1Y5lo&feature=youtu.be>

... hrálo se (a to moc dobře) i na 5. ohni Bullshitu

... a krásného, byť mokrého, kamarádkého setkání jste si mohli užít i na Severní hvězdě <http://cernyorel.rajce.idnes.cz/T.O.SEVERNI HVEZDA 2017/>

... a stejně tak na potlachu T.O. Bílé skály

<http://tremproviny.rajce.idnes.cz/59. T.O.B.S. 2017/>

... v jihočeských Borovanech pikovala banja, drnčely struny kytar, mandolin i bas a nescházely samozřejmě ani tklivé tóny houslí. Na 37. Bluegrass maraton sem dorazili

Red Leaf, Blue Gate, Handl, Cop, Flastr, Giat Mountains Band, Womacklee, Sunny Side, Nová sekce, Acoustix, Malá parta, Sem Tam a Milkeaters

8.9. ...jste si dobré muziky mohli užívat i na Ořešinském létobraní, kam dorazili T.O. Rowers, Brabenci, Pekaríngó, Bounty

9.9. ...velký vodácký svátek prožívali milovníci jihočeských řek, protože zase pouštěli nějaké ty kubíky navíc na podzimní splouvání Malše z Říмова do Budějic

Jihočeské řeky

... už 82. výročí založení osady mají na hrbu Kamarádi údolí Berounky, takže se u této řeky v Račicích mělo co oslavovat. Kromě sešlých trempírů pak přálo i počasí

... slunný den měli pro uspořádání dalšího ročníku Zlaté horečky pardi z Račího údolí nedaleko Křemže. I když je tato akce na Fort Lazaru určena převážně dětem, dospěláci se bavili neméně dobře

... 18. výroční oheň T.O. zahořel na Perut'árně za Brodem u Stříbra

... na Kosím potoce se rovněž sjeli, a to nejen nejen západočeši, poblahopřát T.O. Arabela k 47. výročí

13.9. ... po letní pauze se opět sešli kamarádi z SOČB a to na již 74. Setkání s tramskou písničkou, jak jsou tyto každoměsíční sleziny zvané

16.9. ... osada Zlaté slunce uspořádala ve Skochovicích u železničního mostu (tradičního místa hudebního festivalu Setkání pod mostem) již 90 (!) výroční potlach. Je to takové jemné na'uknutí před blížícím se 100. výročím vzniku trampingu vůbec

... tramská osada Jezevci z Tábora a Oupárátka – to už je taky tradiční symbioza. Přestože počasí nepřálo, na jejich 17. oheň sem přijela skoro stovka kamarádů

... a když už jsme u těch výročáků, přehlédnout bychom neměli ani akci T.O. Liščí doupe – již 32. výročák v pořadí a to na campu v Rouš'atech u Havlobrodu

... na své si přišli i trampští věřící. Na Košařisku se odehrál již 16. křesťanský tramský potlach

ZASLECHNUTO

... ten kdo nemohl o víkend vytahnout paty z města, mohl si užívat na Budějovickém westernu. Sobota plná country hudby, tanečníků, indiánů, kovbojů a jejich koní probíhala na Sokolském ostrově

... v Panenském Týnci zahořel slavnostní oheň u příležitosti 12. výročí T.O.Rohani

19.9. ...bráchové Nedvědi oslavují prakticky společné narozeniny. Františkovi právě přibyl 70. letokruh a Honza pak (24.9.) vyfasoval o rok víc

20.9. ... ze zdravotních důvodů musel být bohužel zrušen koncert Wabiho Daňka u nás v DK. Plně jej však nahradili Nezmaři a Komorní sdružení symfoniků čs. rozhlasu Praha, excelentních muzikantů, kteří už hudebně doprovázeli třeba Andreu Boccelinoho či Ennia Morriconeho. Aranže jejich písní použili Nezmaři už při spolupráci s Jihočeskou filharmonií

21.9. ... milovníci folku si mohli vyrazit i do Jihočeského muzea na netradiční setkání se soubory Drc a Jen tak

23.9. ... jak psal Diego, u Švihovského hradu byl zapálen oheň 27. výročí T.O. Toulavá srdce

... před uzávěrkou tohoto čísla proběhly akce k nimž žádné reference dosud nedorazily. Pokusí se to někdo napravit? Mohlo by to být třeba pár řádek z 13. ohně T.O. Decul, mlsouni by mohli poreferovat třeba o 7. ročníku Tramského kotlíku – soutěž ve vaření nejlepšího guláše na otevřeném ohni za hospodou Ve mlýnech u Kytlice, také T.O. Smutní hoši z Prahy pořádali na svém fleku zajisté zajímavé osadní Mistrovství ve švihlé chůzi, na 31. výročí STS Trhani jste mohli vyrazit do Trpíku... prostě bylo toho moc, stačí se jen ozvat....

...a co by mělo být...

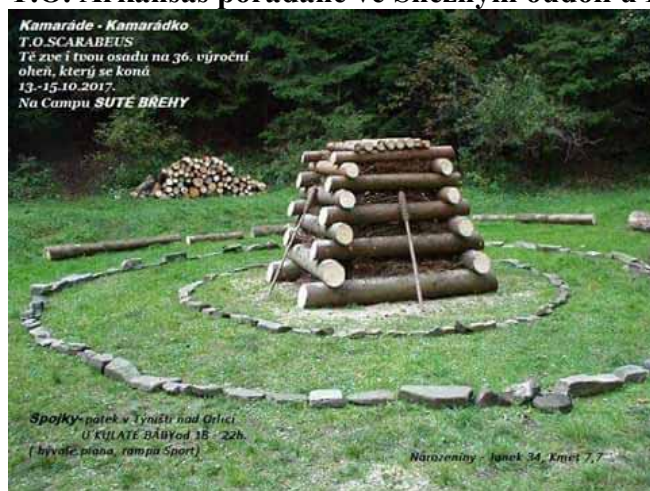

29. - 30.9. ...proběhne v Hejnici v Jizerských horách už 36. ročník Jizerské noty. Kromě hlavních hostů Druhé trávy a pražské Sekvoje tu budou vstupovat třeba Poslední vagón, Sem Tam, Nová sekce, Načas ... v podstatě ve stejném termínu se bude v Horním Jelení odbývat II. Muzejní potlach. Loni to nebylo

špatné, tak přijďte

... pokud vás ovšem nezláká 29. výroční oheň T.O. Kentucky a souběžně s ním také 24. T.O. Arkansas pořádané ve Sněžném oudolí u Hodkova

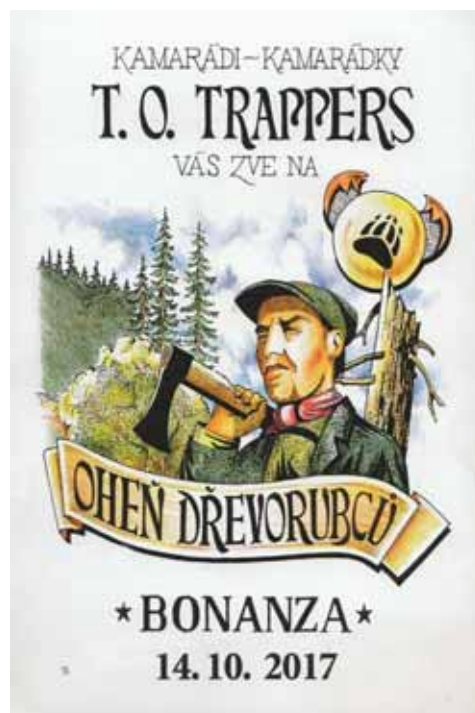
5.10. ... přijede do ČB na Malou scénu zahrát Pepa Fousek. Jsou to koncerty plné laskavého humoru, tak neváhejte 14.10. ... zahoří na Bonanze Oheň dřevorubců, pořádaný T.O. Trappers. Kamarádi se těší na všechny zvané

... 36. výroční oheň T.O. Scarabeus ozáří tváře trempířů na campu Suté břehy

... a máme tu taky další vodácký svátek – Krumlovský Vltavský maraton. Jede se už po 15 a zúčastnit se může skutečně každý. Kategorie jsou vypsané snad ve všem co pluje a rovněž od ryzích amatérů až po trénované závodníky. A bude se pouštět voda, tak hurá do Vyšáku

<http://krumlovskymaraton.com/>

18.10.... budou u Nezmarů na

„Návštěvě“ hostovat Stráníci, opět na Malé scéně

28.10. ...v hostinci Na nový pořádá T.S. Salaš Trampské Dublovice

... Podzimní oheň uspořádaný T.O. Jižní stopa zaplane na Náhodě nedaleko Dívčího kamene

... tradiční Bramborový víkend spojený s pouštěním draků a uzavíráním kempu bude probíhat na tlachovišti T.O. Kůrovci v západočeském Úbořsku

11.11. ... pod patronátem Country rádia bude v hostinci Mlýny u Kytlice probíhat První trampský candrbál, pojatý jako večer věnovaný legendě české country Jindrovi Štáhlavskému. Zahraje skupina Klid'ánko se kterou hrával, bohužel jeho nezaměnitelný hlas bude už muset zastoupit kamarád Ivana Halada z kapely Rekonvalescence. Jo – a k tanci si můžete hrát i sami, proto kytary s sebou. A nejen kytary – kdo přijde s kloboukem na hlavě a vydrží tak celý večer, bude mít podstatně levnější vlezné

18.11. ... podobně i na Kloboukovém bále v Jindřiši u Jindrhadce pořádá T.O.S. Kanadský vlk. K tanci i poslechu hrají Country Fotrs

20.11. ... no a když už jsme nakousli ty Nezmarovský hosty tak si udělejte čas a přijďte zkontrolovat hostující Funny Felows slovenskou skupinu vyznačující se originálními kostýmními, účesy, ale i nástroji a tanečními kreacemi

